Djeca su najbrojnija populacija među žrtvama obiteljskog nasilja nad ženama. Ona su žrtve u toj mjeri što su – izravno ili neizravno – izložena nasilnom ili prijetećem ponašanju između njihovih skrbnika, što na njih ima negativan utjecaj, uključujući povećani rizik od psihičkih i društvenih problema, te problema u ponašanju.

Viktimizacija djece u kontekstu nasilja nad ženama često se nastavlja i eskalira tijekom roditeljskih sporova oko dogovora o kontaktu s djecom. Ipak, u politici i praksi postoje općeprihvaćene percepcije da djeca imaju pravo na osobni odnos i izravan kontakt s oba roditelja.

Međutim, često se u slučajevima obiteljskog nasilja nad ženama, pravo žene na slobodu od nasilja i zlostavljanja smatra u sukobu s pravom djeteta na kontakt s ocem, pa . Stoga, iako mnoga djeca žele kontakt sa svojim očevima, isti se mora odvijati pod uvjetima koji jamče sigurnost i dobrobit i majke i djeteta.

Pitanje kontakta s djecom u kontekstu nasilja nad ženama zaokupilo je stručnjake za nasilje nad ženama na međunarodnoj razini. Skupina neovisnih stručnjaka objavila je priopćenje u kojem se ističe da bi nasilje nad ženama trebalo biti bitan čimbenik u određivanju skrbništva nad djecom, budući da nasilje u obitelji uglavnom pogađa žene i ima izravan utjecaj na dječje živote. Stručnjaci također upozoravaju da seksistički stereotipi i diskriminirajući stavovi prečesto dovode do nepovjerenja prema ženama, posebice u vezi s navodno lažnim optužbama o zlostavljanju djece i obiteljskom nasilju.

Nedavno je Europski parlament velikom većinom izglasao rezoluciju o utjecaju nasilja intimnog partnera i prava na skrbništvo na žene i djecu. Ističući alarmantan broj femicida i čedomorstva koji se događaju nakon što žena prijavi slučaj rodno uvjetovanog nasilja, izvješće naglašava da zaštita žene i djeteta od nasilja, te najbolji interesi djeteta, moraju imati prednost u odnosu na druge kriterije prilikom uređenja skrbništva i prava na posjete. Rezolucija također obeshrabruje zlouporabu „otuđenja od roditelja“ i sličnih ideja i pojmova na koje se poziva kako bi se skrbništvo nad djetetom majci uskratilo a odobrilo ocu koji je optužen za obiteljsko nasilje, na način koji potpuno zanemaruje moguće rizike za dijete.

Iako je teorija sindroma otuđenja od roditelja znanstveno nedovoljno utemeljena, počinitelji nasilja zlonamjerno i s relativnim uspjehom koriste taj izraz kako bi stekli vjerodostojnost u sustavu obiteljskog prava. Poznato je da sudski sustav umanjuje značaj čak i dobro dokumentiranih slučajeva zlostavljanja i otuđenju od roditelja daje veću težinu nego

optužbama o zlostavljanju, s razornim posljedicama na živote žena i djece.

Ključ za jačanje sigurnosti žena i djece, žrtava obiteljskog nasilja, je jamstvo da djeca da mogu u potpunosti i učinkovito sudjelovati u donošenju odluka na sudu. Intenzivnije sudjelovanje djece u kontekstu kontakta s djecom i obiteljskog nasilja treba biti prioritet za službe/agencije koje se bave nasiljem u obitelji i zaštitom djece, a i u sudstvu.